

متن پرسش

با سلام خدمت استاد عزیز ما ، آقای طاهرزاده بنده مدت‌هاست که در فراق و دوری خدای بیهمتا متحمل رنج ها و دردهای فراوانی شده ام و گاهی اوقات بسیار بسیار تحمل این دوری و جدایی برایم مشکل می شود ، ناخالصی و ذلت درد بسیار بزرگی است . سخنان شما بر روی من خیلی تاثیر گذاشته ، و خداوند دائما و عده های لطف و احسان و کرم خود را جاری می کند ، فقط تا به حال آنچه که من آموخته ام این است که برای اینکه به حاجات بلند خودم برسم باید از غیر خدا و خودم بطور مطلق ناامید شوم ، آقای طاهرزاده بخدا قسم دیگه تحمل این درد و ذلت و ناخالصی در درگاه خدای بیهمتا را ندارم ، از شما در خواست می کند با توفیقی که خدا به شما داده است مرا راهنمایی کنید و بفرمایید که چگونه من می توانم به طور مطلق از غیر خدا و مخصوصا از خودم نا امید شوم تا آنگاه خالصانه خدا را بخوانم که تنها در آن صورت است که به حاجت های بسار بسیار بزرگ خود یعنی خداوند تبارک و تعالی نایل آیم . از خداوند بیهمتا توفیق بالاترین درجات خدمت رسانی خالصانه و عشق الهی به بالاترین درجات را برای شما خواهان و خواستارم .

متن پاسخ

باسمه تعالی علیک السلام: برادر عزیز! بنده از جنابعالی سرگردان‌ترم، ولی امیدوار. به او می‌گوییم: ای خدای پاک و بی‌انباز و یار دستگیر و جرم ما را در گذار یاد ده ما را سخن‌های رفیق که تو را رحم آورد آن ای رفیق هم دعا از تو اجابت هم ز تو ایمنی از تو مهابت هم ز تو گر خطا گفتیم اصلاحش تو کن مصلحی تو ای تو سلطان سخن کیمیا داری که تبدیلتش کنی گرچه جوی خون بود نیلتش کنی این‌چنین میناگری‌ها کار توست این‌چنین اکسیرها از اسرار تست برادر! باید از او بخواهیم تا «روی بنماید و وجود خودمان را از یاد ببرد» و امیدوارانه از این درخواست دست نمی‌کشیم. موفق باشید